

FRANCESCA SIMON (n. 23 februarie 1955) este o scriitoare americană. În prezent trăiește la Londra, împreună cu soțul și fiul ei. A crescut în California, a studiat la Yale și Oxford, a lucrat câțiva ani ca jurnalist independent, scriind recenzii de teatru și restaurante. A devenit apoi o scriitoare de succes de cărți pentru copii, atât cărți ilustrate pentru vârste mai mici, cât și cărți pentru adolescenți. Când fiul ei, Joshua, era mic, Francesca Simon îi citea foarte multe povești, iar asta a încurajat-o să scrie și ea pentru copii. Numeroase scene din cărțile ei sunt inspirate din realitate.

TONY ROSS (n. 29 septembrie 1938, la Londra) este ilustrator și autor de cărți ilustrate pentru copii. E cunoscut în mod special datorită desenelor realizate pentru seria *Nic Năstrușnic* semnată de Francesca Simon, dar și pentru volume semnate de David Walliams (la Editura Arthur, au apărut volumele *Bunicuța hoțomană*, *Mătușica îngrozitoare* și *Băiatul miliardar* cu ilustrațiile lui Tony Ross) și Roald Dahl.

Lucrările sale au fost recompensate cu numeroase premii recunoscute pe plan internațional, iar seriile *Nic Năstrușnic* și *Little Princess (Mica prințesă)*, cu desenele lui, au fost adaptate pentru televiziune.

FRANCESCA SIMON

Nic Năstrușnic și Zâna Măseluță

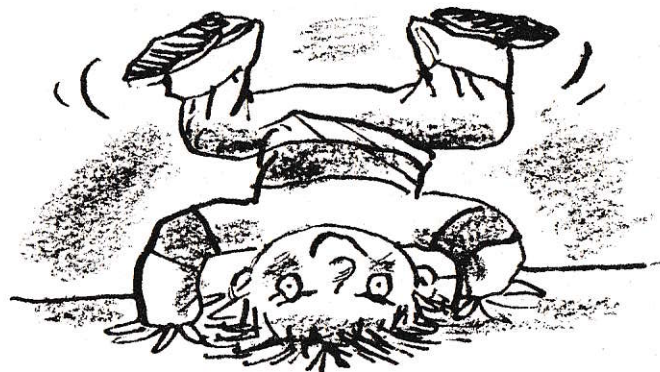
Ilustrații de Tony Ross

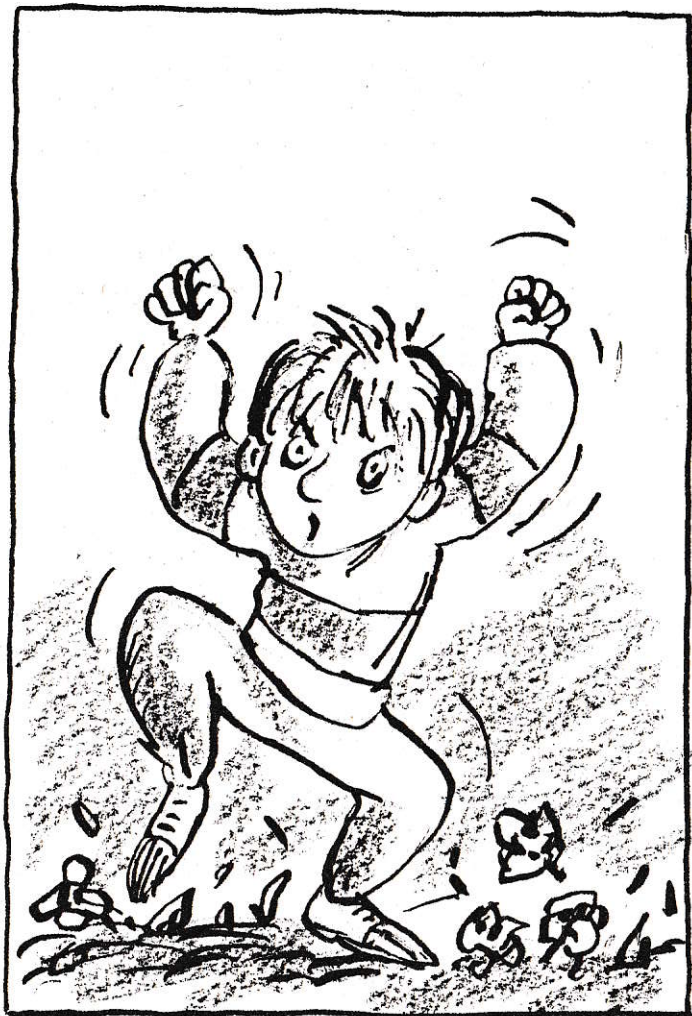
Traducere din engleză
de Andreea Caleman

arthur

Cuprins

1. Nic Năstrușnic și Zâna Măseluță 7
2. Nic Năstrușnic la nuntă 23
3. Ica Urzica se mută la Nic Năstrușnic. 39
4. Nic Năstrușnic și noul învățător 59

1 | Nic Năstrușnic și Zâna Măseluță

— Nu-i corect! urlă Nic Năstrușnic.

Nic călcă în picioare stratul de flori abia sădit de tata, zdrobind panseluțele.

— Dar nu-i corect! repetă el.

Icăi Urzica i-au căzut doi dinți. Izei Ursuza i-au căzut trei. Clara Cerebrala a pierdut doi într-o singură zi. Lui Tibi Teribil i-au căzut patru, doi de sus și doi de jos, și acum poate să scuipe pe tablă direct din bancă. Și lui Dorel Purcel îi tot cad dinții, unul după altul. Până și Sebi Bebi a pierdut unul, și asta acum un trilion de ani!

În fiecare zi, câte un coleg venea țațoș la școală cu o gaură mare și neagră între dinți și fluturând o monedă, două, primite de la Zâna Măseluță. Tuturor le cădeau dinții, mai puțin lui Nic, bineînțeles.

— Nu-i corect! urlă Nic din nou.

Încercă să-și smulgă un dinte. Apăsă, împinse, răsuci, trase. Dinții nu se clintiră. Zici că erau lipiți de gingii cu superglue.

— De ce, de ce, de ce? gemu Nic, strivind pe-tuniile. De ce nu-mi pică și mie un dinte?

Nic Năstrușnic se ascunse bosumflat în cazemata din tufișuri. Era sătul să-i tot vadă pe ceilalți fălindu-se cu dinții care li se mișcă și cu găurile lor scârboase din gură. Simțea că o să-i sară țandăra rău de tot dacă mai auzea o dată cuvântul „dinte“!

— NIIC! țipă o voce subțirică. Unde ești?

Nic Năstrușnic se ascunse după crengi.

— Știu că te-ai pitit în cazemată, Nic! zise Petre Perfect.

— Cară-te! spuse Nic.

— Nic, hai să-ți arăt ceva, zise Petre. Ceva nemaipomenit!

Nic se încruntă.

— Ce?

— Vino să vezi! insistă Petre.

Petre nu avea niciodată nimic interesant de arătat. Pentru el, nemaipomenit însemna ori un timbru nou, ori o carte despre plante sau o

steluță din staniol auriu, primită de la învățătoare când era cel mai cuminte din clasă. Dar, mă rog, se duse să vadă...

Nic ieși târâș din cazemată.

— Să vezi ce pățești dacă nu-mi place! zise el.

Petre întinse mâna și îi arătă ceva mic și alb, care arăta ca un... nuuu, nu se poate!

Nic se holbă la Petre. Petre rânji cu gura până la urechi. Nic rămase cu gura căscată. Nu era posibil! Îi jucau ochii feste!

Nic clipi. Apoi clipi din nou.

Nu, ochii nu îi jucau feste! Petre Perfect, frațele lui *mai mic*, avea o gaură neagră în partea de jos a gurii, acolo unde, înainte, fusese... un dinte.

Nic îl înșfăcă pe Petre.

— Te-ai dat cu creion negru, trișorule!

— Ba nu m-am dat! țipă Petre. Mi-a căzut!
Uite!

Petre își băgă un deget în pauza dintre dinți,
ca să-i arate.

E adevărat. Lui Petre îi căzuse un dinte. Nic
simți un gol în stomac, ca și cum i-ar fi tras cine-
va un pumn.

— Ce ți-am zis! exclamă Petre rânjind.

Nic nu se mai putea uita la știrbul de Petre
nici măcar o secundă. Ceva mai groaznic nici că
i se întâmplase vreodată!

— Te urăsc! țipă Nic.

Se repezi la Petre, imaginându-și că e un
șuvoi de lavă fierbinte aruncat de un vulcan spre
stârpitura de om care, în prostia lui, a îndrăznit
să-i iasă în cale.

— AAAAA! țipă Peter, scăpând dintele din
mână.

Nic înhăță dintele numaidecât.

— AAAUUU! urlă Petre. Dă-mi-l înapoi!

— Fii cuminte, Nic! strigă mama.

Nic îi flutură batjocoritor lui Petre dintele
prin fața ochilor.

— Ne, ne, ne, ne, ne! zise Nic batjocoritor.

Petre izbucni în plâns.

— Dă-mi dintele înapoi! strigă el hohotind.

Mama veni degrabă în grădină.

— Dă-i dintele înapoi lui Petre! Acum! ordo-
nă ea.

— Nu! se împotrivi Nic.

Mama părea de-a dreptul furoasă. Întinse
poruncitor mâna spre Nic.

— Dă-mi-l! Acum!

Nic Năstrușnic aruncă dintele pe jos.

— Na! zise el.

— Gata, Nic! Până aici! spuse mama. Nu pri-
mești desert la cină!

Nic era prea nefericit ca să-i mai pese.

Petre își ridică dintele de pe jos.

— Uite, mamă! zise el.